- 105 -

FİL SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 105., Nüzûl sıralamasına göre 19., Mufassal sûreler kısmının on beşinci grubunun üçüncü sûresi olan Fil sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 5'dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Resûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

1. "Ey Muhammed! (Kâbe'yi yıkmaya gelen) fil sahiplerine Rabbinin ne ettiğini görmedin mi? 2. Onların düzenlerini boşa çıkarmadı mı? 3-4. Onların üzerine, sert taşlar atan sürülerle kuşlar gönderdi. 5. Sonunda onları, yenilmiş ekin gibi yaptı."

Adını sûrenin birinci âyetindeki fil kelimesinden almış, Mekke'de nâzil olmuş ve kulluk kitabımızın 105. sırasına yerleştirilmiş bir sûreyle karşı karşıyayız. Gelişinden takriben 40 yıl önce gerçekleşmiş bir olayı gündeme getirerek, hem Allah'ın Resûlüne ve beraberindeki bir avuç müslümana, hem de onları sahipsiz ve yalnız zannederek ezmeye çalışan Kureyş'e ve kıyâmete kadar onların yolunun yolcularına büyük tehditler, mesajlar veren bir sûreyle karşı karşıyayız. Mü'-minlere kıyâmete kadar Allah desteğini, kâfirlere de dünya ve ukbâ azabını, helâkini gündeme getiren bir sûre.

Sûrede özetle Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasaları ve sistemiyle savaşa tutuşan, Allah'ın yeryüzünde en büyük âyetlerinden birisi olan Kâbe'yi yıkmak, yok etmek böylece yeryüzünde Allah'a kulluk sembolünü silip süpürerek Allah'a kulluğu bitirmek isteyen azgın bir insanın, şımarık bir tâğutun filler desteğindeki güçlü ordusuna karşı, yaratıklarının en zayıfı olan kuşlarla Rabbimizin gerçekleştirdiği bir operasyonun gündeme getirilerek Allah'ın gücünün, kudretinin ortaya konulduğunu görüyoruz. Böylece kıyâmete kadar Allah düşmanlarına, din düşmanlarına en büyük ders, yine Allah dostlarına da en büyük destek söz konusu ediliyor.

Fil sûresi sanki daha önce tanımaya çalıştığımız Rabbimizin âhiretteki azabının gündeme getirildiği Hümeze sûresinin bir devamı ve uzantısı gibidir. Hümeze sûresinin son âyetinde Rabbimiz: ***"Onlar için büyük bir azap vardır"*** buyurarak kâfirlere hazırladığı âhiret azabından söz etmişti. Burada da Allah, düşmanlarını dünyada nasıl helâk ettiğini göstererek, anlatarak âhirette sözünü ettiği o azabın gerçekleşmesinin mümkün olduğuna delil getiriyor.

Sûrenin konusu Ebrehe, Fil ordusu, Kâbe ve Kureyş'tir. Ebre-he, Yunanca'da Abraham, Habeş lisânında Ebrehe, Arap dilinde de İbrahim demektir. Şairin birisi öyle der:

"Du İbrahim amed bedeyri cihan,
Yeki put şiken şöd, yeki putnişen"

"Bu cihana iki İbrahim gelmiştir. İki İbrahim gelip geçmiştir bu dünyadan, birisi put yıkan İbrahim, ötekisi de put diken İbrahim'dir."

Bu İbrahimlerden birisi tevhidî dinin nebisi, İbrahimî dinlerin nebisi, Hanif dininin peygamberi, şirk dinlerinin temizleyicisi, bizim peygamberimizin atası ve bizim atamız olan İbrahim'dir. Öteki İbrahim de tevhid dinini ortadan kaldırmak için gelmiş ve kıyâmete kadar bunun için sa'yeden müşriklerin ve kâfirlerin atası olan Ebrehe'dir. Hz. İbrahim Allah'a kulluk kavgası verirken, ötekisi de Allah'la savaşın kavgasını veriyordu. Birisi Allah'a kulluk sembolü,

Allah kullarının kıblesi Kâbe'yi inşa ile, kulluk temellerini ihya ile meşgulken, öbürüsü de onu yıkmaya sa'y ediyordu. Bir sonraki sûrede gelecek, birisi bu Beytin Rabbine kulluk ederken, ötekisi de başka beytlerin Rabbine, ya da kendi yaptırdığı binaya, yani kendi hevâ ve hevesine kulluk ediyordu. Ya da paraya kulluk ediyordu.

Yemen'in San'a bölgesinde bulunan Ebrehe, burada Bizans hükümdarını ve Habeş kralını kandırarak bir krallık kurmak istiyordu. Bir numarayla ordu komutanı Aryat'ı öldürerek sonunda Yemen'e hakim oldu. Zamanla Yemen'de müstakil bir kral olup formalite icabı arkasında güç olarak Bizans'ın varlığından ötürü Habeş kralı Necaşi'yi otorite olarak tanımaya ve ona itaatkâr görünmeye devam eden bir yağcıdır. Bu sahtekârlığı ve yağcılığı Mağrip seddini tamir ettirip açılış törenine çağırdığı protokol erbabına yaptığı hitabe ve oradaki kitâbeden de anlaşılmaktadır. Kendilerinden çekindiği Bizans ve Habeş hükümdarının arzu ve planları doğrultusunda:

a. Arabistan yarımadasında Hıristiyanlığı yaymak,

b. Arapların elinde bulunan Bizans'la doğu arasındaki ticareti, ticaret yollarını eline geçirmek için planlı bir şekilde çalışmaya başlar. Bu iş için ilk defa Sana'da Kuleys veya Kalis adında bir kilise inşa ettirir. Altınlarla süslediği bu muhteşem binanın gerçek Kâbe olduğunu ilân ederek insanların ziyaret için buraya gelmelerini emreder. Bu kiliseyi merkez yaparak ziyaret için buraya gelmeyen bölgedeki Araplara düşmanlık ilân eder. Bunun sebebi de esas planına zemin hazırlamaktı. Böylece Arapları tahrik etmek ve sonunda Kâbe'ye saldırısını meşru hale getirmek istiyordu. Bu baskı sonucunda beklediği oldu. Ebrehe'ye kızan Araplar gidip o kiliseye pislerler. Veya bir komployla Ebrehe bizzat kendisi pislettirerek düşmanlığını icraya zemin hazırlar. Böylece 570 yılında 13 fil ve 60.000 kişilik güçlü bir ordu hazırlayarak Kureyş'i ezmeyi ve tüm Araplara göz dağı vererek Kâbe'yi yıkmayı, kıbleyi değiştirmeyi ve Yemen'in San'a şehrini merkez yaparak ekonomik güce ulaşmayı hedefler.

Aslında Ebrehe'nin planı farklıydı. Ebrehe'nin yapmak istediği, zâhirdeki gibi Hıristiyanlığı yaymak değildi. Zira Hıristiyanlık böyle yayılmazdı. Hıristiyanlık aslında bozulmadan önceki hak dönemi yayılış usulüyle yayılmalıydı. Yani tıpkı Hz. Îsâ (a.s) ve onun kutlu yolunun izleyicileri gibi insanları bu dine dâvet edecekti, sevdirecekti, anlatacaktı. Ya da daha sonra insanların onu bozup da bâtıl bir din haline getirdikleri dönemin yayılma politikasıyla yayılacaktı. Şu anda olduğu gibi misyonerler eliyle yayılmalıydı. Gerçi şimdi de hainler o dini kâfir dünyaya, komünist ve ateist dünyaya götürmüyorlar da hep İslâm dünyasına götürmeye çalışıyorlar. Samimi değiller. Samimi olsalardı, dinlerini zaten Allah'a inanan müslüman ülkelere değil, ateist ülkelere götürürlerdi.

Aslında Ebrehe'nin niyeti bu değildi. Ebrehe'nin temel hedefi kıbleyi değiştirmekti. Kıble insanların hayatlarının ana hedefi, yönelişlerinin odak noktasıdır. Kişi kıblesine göre hareket eder. Kişi neyi kıble edinmişse ona doğru yönelir, ilgi alanını ona doğru çevirir. Kişi kıblesine göre hareket eder. Hayat programını, dinlenme ve çalışma za-manlarını, kabul ya da retlerini, sevgi ya da nefretlerini, iyi, kötü damgalarını kıblesine göre ayarlar. Yani insanlar kendilerine kabul ettirilen kıblelerine göre tüm hayatlarını ayarlamaya çalışırlar. İnsanlar kendilerine neleri kıble edinmişlerse ona doğru yönelirler, onunla ilgilenirler, ilgilerini ona doğru döndürürler. Meselâ bir toplumda insanlar içkiyi kıble edinmişler, içkiyi ilgi alanlarına almışlar, içkiyi kabul etmişler, kabullerini içkiden yana kullanmışlar, içki tüketimine yönelmişlerse, sosyal hayatları da ona göre şekillenecek ve o ülkede yığınlarla maya fabrikası kurulmak zorunda kalacaktır. Ama insanlar içkiyi ilgi alanlarından çıkarırlar, içkiyi kıble olmaktan ve içkiye yönelmekten vazgeçerlerse o ülkede binlerce içki fabrikası da olsa günün birinde hepsi kapanmak zorunda kalacaktır. Onun içindir ki Katolik ülkelerde içki tüketimiyle ilgili gelişmenin Protestan ülkelere göre daha az oluşu veya kâfir dünyaya nazaran İslâm dünyasında içki ve fuhuş sektörünün beklenen seviyede gelişmemesinin sebebi işte budur. Bunların kıble edinilip edinilmemesidir.

Kıble, insanların hayatında gerçekten çok önemlidir. Çünkü kıble hayatın mihveridir. Bir ara İstanbul'da Abdulhamid'in mezarını ziyarete giden gençleri gören bir İslâm düşmanı bu memleketin kıblesini değiştirmeyi hedefleyen adama bu durumu anlatarak şikâyette bulunur. "Ben hâlâ bu ülkede Abdulhamid'in mezarını ziyarete gidenleri görüyorum. Buna bir tedbir düşünmüyor musunuz?" deyince ötekisi der ki, "Üzülme ben yakında onların kıblelerini değiştireceğim. Yakında ben onların yönelişlerini değiştireceğim ve artık onlardan hiç birisi Abdülhamit'in adını bile hatırlamaz olacaklar." Değiştirdiler kıblemizi...

Meselâ kişi dünyayı kıble edinir, dünyaya bağımlılığı kıble haline getirirse, dünyada ebedî kalacakmış gibi bir hayat anlayışına kapılır ve yönelişini dünyaya çevirirse elbette böyle bir kıble, böyle bir yöneliş o kişiye muhkem binalar, villalar, saraylar, köşkler yaptıracak ve bunları çoğaltmanın, dünyayı kucaklamanın kavgasını verdirecektir. Ama âhireti kıble edinmiş insan, âhirete yönelmiş ve her an öleceğini düşünen insan yani savaş insanı elbette kıblesi gereği bunlarla uğraşacak zaman bulamayacaktır.

Veya eğer bir ülkede spor kıble haline gelmişse, yani insanlar spora yönelmişler, onu ilgi alanına koymuşlarsa elbette o insanların hayatları ona göre şekillenecek ve bu insanlar yüz binlik beşiklerde uyutulmak zorunda kalacaklardır. Çarşambayı mutlaka spora ayırın! diyen, kavalı elinde bulunduran

adamın niyeti de her halde bu yüz binlik beşiklere gömülmedik bir tek insan bırakmamak ve kendi işini kolaylaştırmaktır. Elbette spora yönelir ve onu kıble edinirse insanlar, uyutulmayı da hak edeceklerdir. Ama onu kıble edinmeyen, ona yönelmeyen bir insan için değil dünya çapında, evren çapında veya galaksiler arası bir maç bile yapılsa, dönüp bakmayacaktır ve yüz binlik uyku tulumları da kapanıp gidecektir. Kıbleye göre şekillenen hayatın aksesuarıdır bunlar.

Ebrehe de ta Sana'da o mabedi inşa ettirirken amacı, kıblesi Hıristiyanlık değildi. Esas hedefi tüm hayatın kıblesini Kâbe'den Sana'ya döndürmekti. Böylece ekonomik ve siyasal gücü eline geçirecekti. Öyleyse Ebrehe'nin kıblesi paraydı, dünyaydı, dünyalık elde etmek ve karnını şişirmekti. Ebrehe insanların kıblelerini değiştirmek istiyordu. Ama tabii insanların dinlerini tümüyle değiştirmek değildi bu. Zira zaten o dönemde din hayatın tümüne karışmıyordu. İşte parayı kıble edinen, dünyaya yönelip madde planında sapıtan Ebrehe, tüm plan ve programını ona göre yapacak, her şeyi parada ve ekonomide görecekti. Bunun için de insanlar artık ziyaret için Mekke'ye, Kâbe'ye gitmeyecekler ve Yemen'in Sana şehrine gelecekler, insanların kıbleleri değişecek, kervanların yolu Sana'dan geçecek ve tüm kabileler paralarını buraya akıtarak Ebrehe'nin karnını şişirecekti. Ona ekonomik gücünü vereceklerdi. Gerçi o dönemde haktan ve Hanif'likten sapan Kureyş'in de bundan başka bir derdi yoktu.

Ebrehe parayı kıble edinince, paraya ulaştıran her şey meşru oldu onun için. Gerekirse Kâbe'yi bile yıkmalıydı bu kıblesine ulaşabilmek için. Tıpkı Arz-ı Mev'ûd'u, o toprak parçasını kıble edinen Yahudi kızının, bu kıblesine ulaşabilmek için, "Yeryüzünde bir tek Yahudi kalmasa bile o toprak parçasını elinde tutabilmek için babamla bile evlenirim" diyerek her şeyi meşru gördüğü gibi...

Veya günümüzde parayı kıble edinen kimi Müslümanların bu kıbleye ulaşabilmek için her şeyi meşru görmeye başladıkları gibi. Öyle değil mi? Adam dükkanı açık tutacağım diye namazını bile terk etmiyor mu bugün? Ekonomik güce ulaşacağım diye ilim öğrenmeyi bile terk etmiyor mu bugün müslümanlar? Elbette para kıble olunca bu kıbleye götürücü her şey onun gözünde meşru olacaktır. Yani ne farkı var şimdi Ebrehe'nin yaptığıyla bu Müslümanların yaptıkları arasında? Birisi para için Kâbe'yi yıkmayı düşünüyor, öbürü de kıblesine ulaşabilmek için dinin direğini yıkıyor, yani namazı terk ediyor. Ne farkı var onunla bunun?

Ebrehe kıblesine ulaşabilmek için bir ordu hazırlayıp Mekke'ye doğru harekete geçer. Bu filler desteğindeki ordu gerçekten o günün dünyasında güçlü, karşısında durulmaz bir orduydu. Çünkü bakın Ahzab savaşında bile Kureyş'in ordu sayısı 12.000'i geçmiyordu. Böyle büyük bir orduyla harekete geçti.

Yemen'in reislerinden biri olan Zü Nefer Araplardan hazırladığı bir ordu ile onu bu işten vazgeçirmek için savaştıysa da mağlup olup Ebrehe'nin eline esir düştü. Yolda karşılarına çıkan kabileler ya onlarla savaşarak mağlup oluyorlar, ya da savaşmadan onun ordusuna katılıyorlardı. Ordu Taif yakınlarına geldiğinde, Taif halkı Beni Sakif adlı putlarını Ebrehe'nin şerrinden koruyabilmek için içlerinden Ebu Rigal'i Ebrehe'ye rehberlik yapması için gönderirler.

Kendi putlarının Ebrehe'ninkinden, Ebrehe'nin putundan güçlü olduğuna inananlar putları uğrunda onunla savaşırken, Ebrehe'nin putunun kendilerininkinden üstün olduğuna inananlar da savaşmadan ona iltihak eder. Ordu yol boyunca büyüdükçe büyür. Kendi putlarından daha güçlü bir putla karşılaştıklarını zannedenler kendi putlarından vazgeçerek Ebrehe'nin hâkimiyetini kabul ederek onun himayesine giriyorlardı. Yani kendi putlarını uğrunda savaşılmaya değer görenler o putları uğrunda savaşı göze alırken, Ebrehe'nin putunu kendi putlarından üstün görenler de savaşmadan onun ordusuna iltihak ediyordu.

Bir müslüman da eğer Rabbini en güçlü kabul etmişse elbette O'nun uğrunda savaşacaktır. Zira O Rabb uğrunda savaşılmaya değer bir Rabdir. Ama o müslümanın gözünde inandığı Allah, uğrunda savaşmaya değmeyen, uğrunda mal ve can feda etmeye değmeyen bir Allah'sa, ya da onun gözünde başka putlar büyümüşse, o zaman o putların hâkimiyetine boyun eğerek Allah uğrunda savaşmaktan vazgeçecektir. İşte tarih içinde İsrail oğullarını görüyoruz. Peygamberleri Hz. Mûsâ bir şehre girmelerini, bir şehri fethetmelerini isteyince şöyle demişlerdi: "Ey Mûsâ, sen ve Rabbin gidip savaşın, biz burada bekleyeceğiz." İsrail oğullarının inandıkları Allah uğrunda bir savaşı göze almaya değmeyen bir Allah'tı. İnandıklarını iddia ettikleri Allah uğrunda feda-i mal ve cana değmeyen bir Allah'tı.

Eğer şu anda Müslümanların da inandıkları Allah, uğrunda savaşmaya, uğrunda mal ve can feda etmeye değen bir Allah'sa o zaman putların, putçuların egemenliğini savaşmadan asla kabul etmeyeceklerdir. Önce putçularla savaşacaklar, eğer yenilmişlerse, köleleştirilmişlerse ancak bu duruma düşebileceklerdir. Değilse savaşıp yenilmedikçe asla onların egemenliğini kabule razı olmayacaktır. Ama eğer mü'minlerin inandıkları Allah ta tıpkı İsrail oğullarının inandıkları Allah gibi uğrunda savaşmaya, uğrunda bir takım fedakârlıkları göze almaya değmeyen bir Allah'sa, o zaman hiç savaşmadan putçuların egemenliğini kabul edecektir. Bir bakalım durumumuza. Hangisine yakınız? Nasıl bir Allah'a inanıyoruz? Bunu bir daha gözden geçirelim.

Ebrehe'nin ordusu yolda büyüdükçe büyüdü. Nihâyet Mugam-mes denen Mekke'ye 3-4 kilometre yakın bir bölgeye ulaşır. Ebrehe-nin öncü kuvvetleri Mekkelilere ait 200 kadar deveyi gasp edip Eb-rehe'ye getirirler. Bu arada

Ebrehe Mekke'ye gönderdiği mesajında kendisine karşı koymadıkları takdirde onlara dokunmayacağını ilân etti. Gelen elçiye Mekke'nin reisi durumunda bulunan Rasulullah efendimizin dedesi Abdulmuttalib: "Bizim böyle bir ordunun karşısında durabilecek gücümüz yoktur. Yıkmayı hedeflediği bu eve gelince o Allah'ın beytidir, O'nun sahibi Allah'tır; dilerse onu korumasını bilir" dedi ve sonra Mekke'nin reisi olarak develeri geri istemek için Ebrehe'nin yanına gitti.

Ebrehe, Abdulmuttalib'in kendisine doğru geldiğini haber alınca çok memnun oldu. Zannetti ki Mekke'nin emiri tıpkı yolda kendisini kabul edip ordusuna katılanlar gibi kendisine köleliği kabul etti de, efendisine ricaya geliyor. Bu düşünceyle onu karşılayan Ebrehe tahtından inerek Abdulmuttalib'in yanına oturdu. Çünkü efendiler kölelerini ikrama boğarlar. Yeter ki köleleri kendilerine itaat etsinler. Yeter ki onun sözünden çıkmasınlar. Öyle değil mi? Çoban köpeğini iyi doyurur. Neden? Çünkü kendisine hizmet ediyor da ondan. Veya adam çobanına iyi bakar. Neden? Çünkü hizmet kendisine dönecek de ondan. Birileri de işte memurluk, amirlikler vererek, doçentlik, doktorluk vererek insanları kendisine hizmete zorluyor. Yeter ki ona kul ol sana yapamayacağı yoktur. Veya meselâ bir grubun içinde olanlar, bir grubun elemanı olanlar o grubun üyesi olmayanlardan daha bir nîmet içinde olmaktadırlar. Her grup kendi müntesiplerini nîmettar ediyor.

Veya meselâ kendisinin Rabbil Â'lâ olduğunu iddia eden Firavun da Mûsâ (a.s)'a galip gelmeleri, Allah'ın elçisi karşısında kendisini savunup üstün getirmeleri, Allah'ın yasaları karşısında kendi yasalarını, Allah'ın sistemi karşısında kendi sistemini galip getirmeleri karşılığında kendilerini ikrama boğacağını, kendilerini mukarrabundan yapacağını söylüyordu sihirbazlara. "Yeter ki siz beni peygamber karşısında galip getirip, peygamber dâvâsını halkın gözünde düşürerek beni temize çıkarın, size yapamayacağım yoktur" diyordu. Efendiler kölelerine ikram ederler. Şu anda kölesi durumunda olduğumuz A.B.D'nin daha iyi süt sağabilmek için zaman zaman biz kölelerine yardımda bulunup biz kölelerini başkalarına kaptırmamak için Avrupa'yla kavga verdiği gibi. Ebrehe de Abdulmuttalib'in kendisine kölelik ihrazında bulunma niyetiyle geldiğini zannederek tahtından inip onun yanına oturdu, onu ikrama boğmak istedi.

İşte Ebrehe de Rasulullah efendimizin dedesine böyle yaptı. O savaş ortamında bile Abdulmuttalib'e izzet ve ikramda bulundu. Ama Rasulullah efendimizin dedesi başkaları gibi kölelik psikozuyla değil de, bir görev şuuruyla hareket ederek kendi görevi içindeki işe talip oldu. "Ey Ebrehe! Ben Mekke'nin reisiyim ve adamlarının gasbettiği develeri senden geri istemeye geldim." der. Bunu duyan Ebrehe: "Se-ni görünce çok etkilenmiştim. Ama konuşmana şahit olunca gözümden düştün. Biz atalarınızın kıblesini değiştirip Kâbe'yi yıkmaya

geldik, sen neyin derdindesin? Ben de benim efendiliğimi kabul edip Kâbe'yi yıkmaktan vazgeç diye bana yalvarıp yakarmaya geldiğini sanmıştım" der.

Abdulmuttalib der ki: "Ey Ebrehe, ben sadece develerin sahibiyim. Benim sorumluluk alanım budur. Ve senden kendi sorumluluk alanıma giren bir şeyi istiyorum. Kâbe'ye gelince elbette O'nun sahibi onu korumasını bilecektir. Bu seninle O'nun arasındaki bir meseledir." Yani Kâbe'nin sahibi kendi evini koruyacak güçtedir. Benim yardımıma filan ihtiyacı yoktur O'nun dedi. Zira Abdulmuttalib'in inancına göre kendisinde Kâbe'nin koruyuculuğu gibi bir sorumluluk yoktu.

"Hepiniz çobansınız ve hepiniz güttüğünüzden sorumlusunuz!"

hadisinden de biliyoruz ki herkesin sorumlu olduğu bir sürüsü vardır. Herkes kendi sürüsünü doyurmak ve korumakla mükelleftir. Herkes kendi sürüsünü, kendi görevini ve sorumluluk alanını bilmelidir. Kendi sürüsünü ihmal ederek başkalarının sürüsüne gitmemeli veya başkalarının sürülerini kendisine dert edinerek kendi kendisini zor duruma sokmamalıdır. Ama kendi sürüsünü doyurmanın yanında arta kalan zamanı olanlar elbette çobansız kalmış sürülerin imdadına da koşmalıdır.

Evet Ebrehe diyor ki: "Ben bu Beytin ve bu Beyt sayesinde çevresindekilerin emniyet içinde olduklarını duydum. İnsanların bu beyt sayesinde doyduklarını haber aldım. Ben bu Beytin ve sakinlerinin emniyet ve güvenlerini bozduğumu tüm dünyaya duyurmak için geldim" deyince, Abdulmuttalib diyordu ki: "Sen ne haldesin? Ne yapıyorsun? Ne yapmak istiyorsun ben bunu bilmiyorum. Ama ben bana düşeni yapmadan yanayım. Ben bu beldenin emiri olarak sürülerden sorumluyum. Benim görev alanım budur. Ben onu korumak zorundayım. Elbette o Beytin sahibi de kendi Beytini korumasını bilir. Bu konuda O'nun benim yardımıma ihtiyacı yoktur."

Hoş bir ifade, hoş bir anlayış değil mi? Öyleyse unutmayalım ki biz bize düşeni yapmak zorundayız. Bizim sorumluluk alanımızdaki şeyleri yapmak zorundayız. Bizler kendimizin ve ehlimizin müslüman-ca bir hayat yaşamasından sorumluyuz. Bizler ehlimizin cennet yolun-da oluşundan sorumluyuz. Ben, evdekilerden sorumluyum. Benim ev-dekilerin Müslümanlığından, onları İslâm yolunda tutmaktan, onları müslümanca eğitmekten, onları meşru yerlerde otlatıp doyurmaktan, Kur'an ve sünnet bilgisiyle doyurmaktan, onlara Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluğu uygulatmaktan sorumluyum. İşte benim ilk planda sorumlu olduğum alan budur. Onlara kendi ehlim olduğu için uygulatmaktan, ama başkalarına da anlatmaktan sorumluyum. Ben evimde, benim sorumluluk alanımda Allah'ın emirlerini uygulamak ve uygulatmaktan ama başkalarının evlerinde de uygulamalarını

anlatmaktan, duyurmaktan sorumluyum. Rasulullah efendimizin bu hadisi bize bunu anlatıyor.

Ama benim evin dışındaki evlerin sahipleri de eğer beni dinleyecek insanlarsa, yani onlara da uygulattıracak gücüm ve etkim varsa, yani onlar da benim ehlim konumunda iseler, beni dinliyorlarsa, elbette onlara da uygulattırmakla mükellefim. Yani ben önce beni dinleyen, benim ehlim olan hanımım ve çocuklarımdan sorumluyum. Ama benim ailemin dışında da beni dinleyecek, hayatına beni karıştıracak, benim dinime güvenip hayatında benim söz sahipliğimi kabul edecek insanlar, aileler de varsa ben onlardan da sorumlu oluyorum. Çünkü artık onlar da benim ehlim olmuşlardır. Dışardan beni dinleyecek birileri nasıl ki benim ehlim oluyor ve ben onlardan da sorumlu oluyorsam, aynı şekilde benim ehlimden, benim ailemden beni dinlemeyenler, beni hayatlarına karıştırmayanlar çıkarsa onlar da benim ehlim olmaktan çıkmış ve ben artık onlardan da sorumlu değilim demektir.

Nuh'un (a.s) kendisine iman etmeyen oğlunu biliyoruz. Rab-bimiz buyurdu ki: "Ey Nuh o senin ehlin değildir. O senin oğlun değildir. Çünkü o gayr-i salih bir amel işlemiştir." Demek ki oğlu bile kendisini dinlemeyince ehli olmaktan çıkıveriyor.

Öyleyse kişi kendisine düşeni, kendi sorumluluk alanına giren şeyleri, tedbirleri de elden bırakmamak şartıyla icra eder, yerine getirirse sünnetullah zaten cereyan edecektir. Yani kul kendisine düşeni yaparsa, Allah da kendisine düşeni elbette yapacaktır. İşte Abdulmut-talib ve Kureyş kendilerine düşeni yapmışlar, zaten böyle güçlü bir ordu karşısında yapabilecekleri pek fazla bir şeyleri de yoktu. Böyle ciddi bir tehlike karşısında Kâbe'nin avlusuna toplanıp Kâbe'nin örtülerine yüz sürerek bu Beytin Rabbine dua ederler.

O anda Kâbe'nin içini doldurdukları tüm putları gözlerinde sıfıra inmiştir. Yani bu putların kendilerine sağlayabilecekleri hiçbir şeyin olmadığının şuuruyla, "Ey bu Kâbe'nin Rabbi! Bizler kesin biliyoruz ki böyle ciddi bir tehlike karşısında şu putların bize sağlayabilecekleri hiçbir şey yoktur. Bizi bu büyük tehlikeden korusan korusan sen korursun. Hem Kâbe'ni hem de bizi bu belâdan kurtar" diye Allah'a yalvarıp yakarmışlar, sonra da tedbirlerini alıp dağlara çekilmişler ve uzaktan seyretmeye başlamışlar. Hattâ tarih kitapları bu konuda şiirler naklederler:

"Kul kendi evini korur,
Sen de kendi Beytini koru.
Eğer yarın onların haç'ı ve tedbiri
Senin tedbirine galip gelmesin.
Eğer onlara imkân verir ve kıblemizi

Kendi haline bırakmak istersen,
Bu senin bileceğin bir iştir."

Kul kendisine düşeni yaparsa Allah'ta sünneti gereği kendisine düşeni yapacaktır. Yani şu anda bizler bizim sorumluluk alanına giren görevlerimizi Allah'ın istediği şekilde yerine getirirsek Allah da bize yardım edecektir. Bizim Kâbe'yi koruma, Allah'ın dinini koruma gibi bir gücümüz de, sorumluluğumuz da yoktur. Ama bizim kendimizi ve ehlimizi koruma, kendimizi ve ehlimizi Müslümanlaştırma göreviyle so-rumluyuz. Yani biz kendi sürümüzle sorumluyuz. Biz kendi görev alanımıza girenleri Allah'ın istediği gibi yerine getirirsek Allah ta hem dinini koruyacaktır, hem bizi koruyacaktır.

Abdulmuttalib'in bu kararlı tavrı karşısında etkilenen Ebrehe ona koyunlarını, develerini teslim eder. Ertesi günü Ebrehe gurur, güven içinde müstekbirce Kâbe'ye doğru hareket eder. Ordusu vardı, filleri vardı, tankları vardı, silahları vardı ve karşısında durabilecek hiçbir güç yoktu. Gururla yürüyordu ama helâkinden habersizdi. Kiminle savaştığının farkında değildi. Kime kafa tuttuğunun, kimin âyetini kaldırmaya teşebbüs ettiğinin, kime kulluğu bitirme cinnetine kapıldığının, kimin sistemine savaş açtığının farkında değildi. Sahipsiz sandığı Allah, Beytine yürüyordu. Güçsüz ve yalnız zannettiği insanların mabedine saldırıyordu.

Halbuki o Beyt Allah'ın Beytiydi. O Beyt yeryüzünde Allah'ın en büyük âyetlerinden bir âyetti. Bu dâvâ Allah'ın dâvâsıydı. Allah'la savaşa tutuşmak, tanklarla savaşmaya benzemezdi. Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşanlar iflah olmazdı. Biraz sonra o güvendiği güçlü ordunun Allah'ın yeryüzünde en küçük ve güçsüz varlıkları kuşlara mağlup olacağının farkında değildi. Allah'ın emriyle en büyük varlığın en küçük varlık karşısında helâki yudumlayacağının farkında değildi.

Olacaklardan habersiz gurur ve kibir içinde Ebrehe ordusuyla birlikte Kâbe'ye doğru yürüyordu. Kâbe karşıdan görünmüştü. Üstelik Ebrehe'nin karşısına çıkıp savaşacak, Kâbe'yi müdafaa edecek bir tek insan bile yoktu. Hiçbir engel yoktu karşısında. Bunu gören Ebre-he daha da gururlanarak yürüyordu. Zannediyordu ki Kâbe yalnız. Zannediyordu ki Kâbe sahipsiz ve korumasız. Ezip geçecekti Allah'ın beytini. Çiğneyip geçecekti insanlığın kıblesini. Bitirecekti yeryüzünde Allah'a kulluğu. Son verecekti yeryüzünde Allah egemenliğine. Allah'a kulluk merkezini yerle bir edip tüm dünyaya: "Bakın ey insanlar, ben Kâbe'yi yıktım. Ben Allah beytini yerle bir ettim. Ben Allah'ı yendim. Ben yeryüzünde Allah'a kulluğu bitirdim. Yeryüzünde en büyük, en güçlü benim. Yeryüzünde egemen benim. Bundan böyle Allah'a değil bana kul olacaksınız. Allah'ı değil beni dinleyeceksiniz. Allah'ın yasalarını değil benim yasalarımı uygulayacaksınız" diyecekti.

Ama işte tarih boyunca kâfirlerin, zalimlerin, Allah ve diniyle savaşanların, Müslümanları yok etmeye soyunanların, yeryüzünde Allah'a kulluğu bitirmeye soyunanların yanıldıkları nokta burasıdır. Zannederler ki Kâbe yalnız. Zannederler ki Allah evleri, Allah'a kulluk evleri mescitler, İmam-Hatipler, Kur'an kursları, medreseler yalnız ve korumasız. Zannederler ki müslümanlar korumasız ve güçsüz. Zannederler ki hepsini bir anda yok edecekler. Zannederler ki tanklarıyla ezip geçiverecekler. Zannederler ki yeryüzünde Allah'a kulluğu bitirecekler, kendi tanrılıklarını ilân edecekler. Halbuki biraz sonra göreceğiz ki o Kâbe yalnız ve korumasız değildir. O Kâbe'nin bir Rabbi var. O Allah evinin, Allah evlerinin, Allah'a kulluk makamlarının ve Allah kullarının bir sahibi var. Onların arkasında onları koruyacak bir Allah var. Bunun farkında değil bu kâfirler.

Allah'tan habersiz, başına geleceklerden habersiz gurur ve kibir içinde ordu yürüyor. İşte bu noktadan itibaren Rabbimizin sûrede anlattığı yeryüzünün en büyük olaylarından birisi zuhur ediyordu. Müzdelife ile Mina arasındaki Muhassıp denen mevkie geldiklerinde tüm dünyanın bildiği olay vukua gelir. Allah onların üzerlerine ordularını, kuşları gönderiverir ve topunu helâk eder. Sonuç tarihin her döneminde olduğu gibi Allah galip Allah'la savaşanlar mağlup olmuştur.

Olayın meydana geldiği bölge, Mina ile Müzdelife arasındaki Muhassıp denen bölgedir. Helâkin gerçekleştiği ve Allah'ın azabının indiği bir bölge olduğundan burada durulmayıp süratlice geçilir. Müslim'deki bir rivâyete göre Rasulullah efendimiz veda haccında bu bölgeden geçerken çok hızlı geçtiği ve ashabına "burada konaklamayın, zira burası Allah düşmanlarının helâk olduğu bölgedir" buyurduğu rivayet edilmektedir.

Allah'ın azabının indiği yerde durulmamalıdır. Biz ne yapacağız? Nereye gideceğiz bilmem? Şu anda bizim yaşadığımız şehirde Allah'ın gazabını celbedecek bu kadar çok isyan mahallinin yakınından nereye gideceğiz bilemiyorum.

Bakın Rabbimiz olayı şöylece anlatır:

1. "Ey Muhammed! (Kâbe'yi yıkmaya gelen) fil sahiplerine Rabbinin ne yaptığını görmedin mi?"

Görmedin mi peygamberim Rabbin nasıl yaptı onlara? Gözle görmüş gibi olmadın mı? Duymadın mı? Bilmedin mi? Anlamadın mı ey peygamberim? Ve sizler ey Kureyş, görmediniz mi? Duymadınız mı? Anlamadınız mı? Ve sizler

ey mü'miniyle, müşrikiyle, kâfiriyle, dinlisiyle, dinsiziyle, ateistiyle, Budist'iyle, Şintoistiyle ey yeryüzü insanlığı, sizler de duymadınız mı? Anlamadınız mı? Düşünüp kavramadınız mı? Rabbiniz, âlemlerin Rabbi kendisiyle savaşa tutuşan, yeryüzündeki Allah âyetine tahammül edemeyen, yeryüzünde Allah âyetini kaldırarak O'na kulluk eseri bırakmamaya yemin eden, kendi egemenliği, kendi yasalarının hâkimiyeti adına Allah egemenliğine son vermek isteyen, Allah'a Allah'ın arzında hayat hakkı tanımamaya sa'yeden, Allah yasasını değiştirmeye soyunan fil sahiplerine Allah nasıl yaptı görmediniz mi? Anlamadınız mı?

Anlıyoruz ki buradaki hitap sadece Rasulullah efendimize değil, o dönem Kureyşine ve kıyâmete kadar kendilerini Allah'ın hitabının muhatabı bilen, bu kitaba kendi kitabı gözüyle bakan, bu sûre benin sûrem diyen herkesedir. Görmediniz mi? Bilmediniz, anlamadınız mı bu dâvânın arkasında Allah olduğunu? Gerçek güç sahibini anlamadınız mı ey müslümanlar? Güç kaynağını görmediniz mi? Ne korkuyorsunuz Allah düşmanlarından? Niye çekiniyorsunuz kâfirlerden? Niye bu güç kaynağıyla irtibata geçip Allah'ın size sunduğu bu silahı kuşanıp yeryüzünün en güçlüsü olduğunuzun farkına varmıyorsunuz? Veya sizler ey her dönemin kâfirleri, kiminle savaştığınızı niye anlamak istemiyorsunuz? diyor Rabbimiz.

Görmedin mi? Görmediniz mi? Tabii buradaki ru'yet, ru'yet-i kalbiyedir. Bizzat gözle görmektir. Çünkü Rasulullah efendimizin doğumundan takriben 40 yıl önce gerçekleşmiş bu olayı bizzat onun görmesi mümkün değildir. Ama bu hadiseyi gözleriyle görenler hayattaydı. Hattâ Hz. Ayşe annemizden, "Fili çeken iki kişinin âmâ ve kötürüm olarak Mekke'de kalıp dilendiklerini ben bizzat gördüm" diye bir rivâyet bile vardır.

Görmedin mi? Görmediniz mi diye hitap eden bu âyetin indiği dönem, olayın vukuundan takriben 40 yıl sonralarıydı. Ama bu olay Kureyş'in hafızalarında canlılığını muhafaza ediyordu. Ebrehe'nin ordusunu helâk eden kuşların attığı taşları hâlâ evlerinde saklıyorlardı. Arabistan yarımadasında ve tüm dünyada Kureyş'in itibarını ve saygınlığını artırdığı için Kâbe'nin hizmetçileri olarak, Ehlullah olarak tüm çevrede onları dokunulmaz hale getirdiği için bu olay Kureyş için çok önemli bir olaydı. İnsanlar bu olaydan sonra Kureyş'e ilişmekten kork-maya ve onlara saygı duymaya başlamışlardı. Hattâ hayatlarındaki önemine binaen Kureyş bu olayın gerçekleştiği günü takvim başlangıcı yapmışlardı. Bu yıl, "Fil senesi" diye meşhur olmuştu.

Dikkat ediyorsanız âyet-i kerîmede ***"Ma faale Rabbüke"*** Rabbin fil ordusuna ne yaptı görmedin mi? denmemiş de ***"Keyfe fe-ale Rabbüke"*** Rabbin fil ordusuna nasıl yaptı, denmiş. Bundan da anlıyoruz ki bu işin mahiyetini anlamamız, bilmemiz gerekmiyor. Nasıl oldu? Bu iş nasıl gerçekleşti? Kuşlar taş

attı deniyor, acaba bu kuşlar hangi kuşlardı? Attıkları taş mıydı? Başka bir şey miydi? Yoksa çiçek mikrobu muydu? Yoksa başka bir hastalık mıydı, bunun mahiyetinin bilinemeyeceği anlatılıyor. Yani keyfiyetinin bilinemeyeceği, keyfiyeti üzerinde durulmaması gerektiği ve sadece helâkin gerçekleştiğine iman edilmesi gerektiği anlatılıyor. Kimilerinin gereksiz yere gereksiz yorumlara kaçtığını ve kendi kendilerini lüzumsuz şeylerle yorduklarını gördüğüm için bunu demek zorunda kaldım. Önemli olan bu olayın ne olduğunu bilmek değil, neticeyi bilmektir. Ne oldu netice? Tüm orduların sahibi olan Allah, göklerde ve yerlerde ne varsa hepsinin ordularının sahibi olan Allah kuşlardan bir ordu gönderdi ve işlerini bitirdi kâfirlerin. Yani orduların sahibi olan Allah o günün en büyük ordusunu, yaratıklarının en güçsüzüyle, kuşlarla yerle bir etti. Çünkü güç ve kuvvet sahibi Allah'tır.

2. "Onların tasarladıkları planlarını boşa çıkarmadı mı?"

Onların planlarını geçersiz kılmadı mı Allah? Onların hedeflerini kaybettirmedi mi? Onların oyunlarını, Allah'a, Allah'ın âyetine, Allah'ın sistemine karşı onların kurdukları düzenlerini, komplolarını bozup iptal etmedi mi? Onları kırıp geçirmedi mi? Hangi planlarıydı bunlar? Birincisi kıble değişikliği planları. Allah'a kulluğun sembolü olan Kâbe'nin kıblelikten çıkarılıp onların belirlediği kıblenin yasallaştırılması planları. Allah yasalarının, Allah âyetlerinin kaldırılıp kendi yasalarının hâkimiyeti planları. Allah'a kulluğu değiştirip kendilerine kulluğu gerçekleştirme planları. İnsanların yönelişlerini Allah'ın Beytinden değiştirip kendi evlerine çevirme ve böylece ekonomik ve siyasal güce ulaşarak tanrılıklarını gerçekleştirme planları. Allah'ın Beytini yıkarak, Allah'ın âyetini yok ederek kendilerinin O'ndan daha güçlü olduklarını ispat ederek Allahlıklarını ortaya koyma ve insanlara hükmetme planları. Yeryüzünde en güçlü biziz, egemenlik bizdedir, binaenaleyh bize itaat etmelisiniz diyebilme planları.

Allah önce Sana'da yaptırdıkları kiliseye insanları dâvet ederek Kâbe'yi kıblelikten çıkarma planlarını da, sonra Kâbe'yi yıkıp Allah'ın âyetini silme planlarını da bozmadı mı? Allah'ın Beytini yıkamadıkları gibi kendileri yıkıldılar. Allah'ın âyetini silmeye muvaffak olama-dıkları gibi kendileri helâk olup silinip gittiler. Bu tarih boyunca hep böyle olmuştur.

"Kâfirlerin tuzağı elbette boşa çıkacaktır."
(Mü'min 25)

Tarih boyunca iman dâvâsı karşısında bâtılların planları hep boşa çıkmıştır. Tevhid dâvâsı karşısında bâtıllar hep iflas etmiştir.

Dikkat ederseniz burada ***"Keyd"*** kelimesi kullanılmaktadır. Birisine zarar vermek için tedbir almak, plan program yapmak, tuzak kurmak anlamına gelir.

Allah'a, Allah'ın dinine, Allah'ın âyetlerine ve Allah'ın yasalarına karşı tuzak kurmaya çalışanlar mutlaka karşılarında Allah'ı bulacaklardır. Onların bir hesabı varsa, elbette Allah'ın da bir hesabı vardır. Onların tüm planlarını, tüm düzenlerini ve komplolarını boşa çıkaracaktır Allah. Yusuf sûresinde de Rabbimiz bu hususu şöyle anlatır:

"Hainlerin tuzaklarını Allah başarıya erdirmeyecektir."
(Yusuf 52)

Evet onların kurdukları tuzaklarını boşa çıkardı da:

3. "Onların üzerlerine Ebabil (Sürü sürü) kuşlarını gönderdi."

Onların üzerine sürü sürü, bölük bölük bölükler halinde, birbiri ardınca giden, çok fazla, şuradan buradan her taraftan gelen, katar katar kuşlar gönderdi. Bu kuşlarla alâkalı işte kırlangıç türü denizden çıkarılmış kuşlardı gibi sözler söylenmiş. Anladığımız o ki, kuşlar dünyası ordularından bir ordu gönderdi onların üzerine Rabbimiz. Göklerde ve yerlerdeki tüm orduların sahibi Allah'tır. İnsanlar da Allah'ın ordusudur, hayvanlar da. Gururla sahipsiz sandığı Kâbe'ye doğru yürüyen ordunun üzerinde tıpkı bir bulut gibi, bir hasır gibi kuşlar sürüsü görünüverdi. Birisi gagasında, diğer ikisi de iki ayaklarında taşlar bulunan bir kuş ordusu beliriverdi de:

"Onlara pişirilip sertleştirilmiş balçık taşları atıyorlardı."

İbni Abbas efendimiz bu kelimenin Farsça bir kelime olduğunu ve çamurdan yapılmış ve pişirilerek serleştirilmiş taşlar olduğunu rivâyet etmektedir. Kur'an'ın başka yerlerinde aynı kelimenin kullanıldığını görüyoruz. Meselâ bakın Hud sûresinde Lût (a.s)'un kavminin helâki için de siccil yağdırıldığı, sert taşlar atıldığı ve ülkenin altının üstüne getirildiği anlatılmaktadır.

"Buyruğumuz gelince oraların altını üstüne getirdik; üzerine de yığın yığın sert taş yağdırdık."
(Hud 82)

Hattâ bu âyetin bir altındaki âyette de bu taşların şanlı, nişanlı olduğu, yani kimin başına ineceğinin, kimin beynini parçalayacağının Allah tarafından belirlenmiş olduğu anlatılır. Sanki uzaktan kumandalı, güdümlü füzeler ki hedefini asla şaşmayacak. Kimin beyninde patlaması emredilmiş, yazılmışsa onun işini bitirecek taşlar.

Sicîl; Farsça'da taş anlamına gelen "seng" ile çamur ve toprak anlamına gelen "kil"den terkip olunmuş seng-kil şeklinde mürekkep bir kelime. Arabçada "siccîl" şeklinde telaffuz olunmuştur. Çok pişmiş sert kiremit gibi çamurdan taşlaşmış taş demektir. Veya taş ve çamurdan yapılmış taş demektir. Bu kelime Kamus tercemesi Okyanusta şöyle açıklanır: "Siccîl, kesek tarzında bir çeşit taşa denir. Ve bu "sen-gu kil" in Arapçalaşmış olanıdır. Bundan murad, kumlu çamur ile, pişmiş olup sonra taşlaşmış olan taştır. Allah Teâlâ'nın; "Onlara, sicîlden taşlar atıyorlardı" sözünde geçen siccîl bundandır.

Arapça "s.c.l"den türemiş olduğu düşünülünce, siccîl; üzerle-rinde inecekleri ve isabet edecekleri şahısların isimleri yazılı olan taş-lardır. Ayrıca siccîl; kâfirlerin amel defterlerinin ismi olduğu gibi siccîl de azaplarının yazıldığı kitabın ismi olduğu ifade edilir. Sanki, yazıl-mış azap cümlesinden taşlarla azaplandırıldılar, demektir. Taşlar ile azap olunacakları, yazılı olan mahfuz kitabın hükümlerindendir. Çün-kü Allah bu kitapta azaplarını yazdı. Bu takdirde siccîl, irsal anlamına gelen iscâldendir. Azap, irsal ile tavsif olunur. "Onların üzerine tufanı gönderdik..." gibi.
(A'râf, 7/133)

"Yazılı olan azap cümlesinden olarak onlara taşları atmak için sürü sürü kuşları gönderdi" demek olur. Böylece siccîl kelimesinin manasında azabın kimin tarafından gönderilip yapıldığı da belirtilmiş olur.

Bazı âlimler; siccîl kelimesinin su ile dolu büyük kova anla-mı-na gelen "es-Secl" kelimesinden türediğini, büyük kovadan dökülen su gibi birbiri ardınca şiddetle atılan taşlar manasında bir istiâre ol-duğunu söylemişlerdir.

Siccîl, dünya semasına da isim olarak verilmiştir. Ayrıca Ce-hennemde bir vadinin ismidir ve bu sebeple Cehennemin taşlarına da siccîl denilir. Cenab-ı Allah, kiremitten daha sert çamurdan pişmiş taşları (siccîl'i) kuşlara attırması neticesinde onların bedenlerinin delik deşik edilerek kırılıp serilişlerini "asf-ı me'kül" (yenmiş ekine) yani hayvanlar ve böcekler tarafından yenip çiğnenmiş, lime lime olup özleri çekilmiş ekin ve yapraklara benzetmiştir.

Allah'ın fevkalâde ve ibret dolu olan bu fiilini (işirü) bayağı bir hâdise olarak gösteren kuşların, sinek; siccîli de cüderî (çiçek hastalığı) mikroplarıyla te'vil eden, Ebsbil kuşlarını ve siccîl'i, karinesiz ve gerekçesiz bir şekilde te'vil edenler olmuştur (Muhammed Abduh, Tefsirû cüz'i amme). Ama genelde bu izah İslâm alimleri tarafından reddedilmiştir. Fil sûresi Mekke'de nazil olmuş ve Rasûlullah (s.a.s) de, kendisine, "Allah'a iftira ediyor, Kur'an'ı kendi uydurdu, sahir, mecnûn, şair; Kur'an evvelkilerin masallarıdır (esâtîrül-evvelîn)" diyen düşmanları karşısında okumuştur. Rasûlullah'ın karşısında bu vak'ayı müşahede etmiş pek çok yaşlı kimse de hayatta bulunuyordu. Eğer bir takım sürü sürü

kuşların Ebrehe ordusu üzerine attıkları bu taşlar ve onların bu sebeple helâk olmaları, yalan veya nakledilişi zayıf ol-saydı, bu hâdiseyi görmüş olan Hz. Peygamber'in düşmanları; "Hayır, yalan söylüyorsun, böyle bir şey olmadı!" diye karşı çıkarlardı. Asla böyle diyen ve karşı çıkan olmadı. Fil sûresinde anlatılan ve tarihlerde Fil vak'ası diye anılan bu olay Peygamberimizin doğumundan 50 gün önce vukû bulmuştur. O halde bu vak'a Peygamberimizin irhasların-dandır. O'nun dünyaya geleceğine ve bi'setine bir hazırlık ve onun şeref ve büyüklüğüne bir işaret idi.

Rivâyetlerde bu taşların mercimek veya nohut kadar, merci-mekten büyük, nohuttan küçük veya fındık kadar olduğu belirtilmiştir.
Ebrehe'nin ordusu üzerine gönderilen kuşların bireri ağzında, ikisi de ayaklarında olmak üzere üçer taş taşıdıkları ve kime isabet ettiyse başından girip ötesinden çıktığı ve o şahsı, yenik ekin gibi, delik deşik ettiği nakledilmiştir.

Ebû Nuaym'ın Nevfel b. Ebî Muaviye ed-Deylemî'den rivâyet ettiğine göre demiştir ki: "Ben ashab-ı file atılan taşları gördüm. Nohut kadar ve mercimekten büyük, bir sırça kırığıyla ayrılmış, sanki bir za-far boncuğu gibi idi" der. İbn Abbas ise fındık büyüklüğünde olduğunu söyler. İbn Merdüye'nin rivâyetinde koyun gübresi kadar olduğu söy-lenir. Keşşâf Tefsirinde, İbn Abbas'ın bu taşlardan birazını Ümmü Hâ-nî'nin evinde bir ölçek kadar, zafar boncuğu gibi bir kırmızılıkta olarak görmüş olduğunu bildirir.

Allah Teâlâ, Fîl vak'asından yüzlerce sene önce Lût kavmini helâk ederken "siccîl"i onların üzerine de attırmıştı. Allah Teâlâ, iman etmedikleri ve livata (homoseksüellik) gibi çok kötü ahlaksızlık ve ha-yasızlığı terk etmedikleri için Lût (a.s)'ın kavmini helâk edişini Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatır: "Azap emrimiz gelince onların memleketinin altını üstüne çevirdik ve tepelerine çamurdan pişirilmiş, istif edilmiş (siccîlin mendûd) yağdırdık ki, bunlar Rabbi'nin katında hep damga-lanmışlardı (her taşın nereye ve kime isabet edeceği takdir olunmuş-tur. Onlar (o taşlar ve memleketler) zâlimlerden uzak değildir"
(Hûd, 11/82-83).

Böyle hâdiseler tabiatta gelişigüzel meydana gelen ve rasgele tesadüf edilen olaylar değildir. Yüce Allah'ın ahlaksız ve kötülere di-lediği vakit vereceği siccîl yağdırması gibi çeşitli şekillerde vukua ge-len musîbet ve azapları vardır. Lût kavmine gönderilen bu taş (siccîl) azabı Hicr sûresinde bazı açıklayıcı açılardan tekrarlanarak bunda fikir ve feraseti bulunanlar ve aklı başında olanlar ve müminler için ib-ret ve dersler olduğu zikredilmiştir (Hicr,73-77).

“Rabbinin katından, işaretli olarak taşlar yağdırdık onların üzerlerine. Ve bunlar zalimlerden asla uzak değildir.”

(Hûd 83)

Her birinin üzerlerinde kimin beynini dağıtacağı yazılmış taşlar sanki birer mitralyöz gibi Ebrehe’nin ordusunun üzerine inmeye başlar. Çünkü ordunun sahibi böyle emretmişti ordusuna. Atılan her bir taş bir askerin beyninde patlar ve üzerlerinden girip altlarından çıkar. Ve çok geçmeden:

“Sonunda onları, yenilmiş ekin gibi yaptı.”

Koskoca ordu, Allah’a savaşabileceğine inanan, Kâbe’yi yerle bir edeceğine güvenen, bu gücü kendisinde gören koskoca ordu yenmiş ekin yapraklarına dönüverir. Veya kelleleri soyulmuş ekin yapraklarına veya hayvanlar tarafından yenip de dışarı atılan dışkıya, posaya, gübreye dönüverir. İçinde hayvanların dolaştığı, ezip çiğnediği hurda huş olmuş bir ekin yaprağı haline geliverdiler. Leşleri taaffün edip dağılmış bir duruma geliverirler. Mağrur Ebrehe de, onun küfrüne, tuğyanına hizmet adına oraya kadar gelmiş askerleri de hepsi helâk olur. 60.000 insan bir anda yok edilir. Çünkü Allah’la savaşmak başkalarıyla savaşmaya benzemez.

Evet bir operasyon düzenleniyor. Yeryüzünün en güçsüz orduları tarafından yeryüzünün en güçlü ordusuna karşı bir operasyon düzenleniyor Allah tarafından ve yeryüzünün en büyük ordusu yeryüzünün en küçük ordusuna mağlup. Kuşlar, ne güçleri var ki onların? Ve işini bitirdikleri ordu da yeryüzünün en büyük ordusu. Allahu Ekber! Allahu Ekber! Allahu Ekber!

Eğer şu anda yirminci asrın kâfirleri, Allah’la, Allah’ın âyetleriyle, Allah’ın yasalarıyla savaşa tutuşan çağımızın kâfirleri: “Efendim, onlar zayıf toplumlardı, binaenaleyh Allah’la başedemediler. Ama bizler şu anda öyle değiliz. Bizler Birleşmiş Milletlerimizi kurduk, Na-to’muzu, A.E.T’mizi kurduk. Bizler güçlendik. Düzenli ordularımız var, toplarımız, tanklarımız var. Artık Allah bizimle asla baş edemez” diyerek gururla şu anda Allah’ın evlerine, Allah’ın mescitlerine, Allah’ın mü’min kullarının üzerlerine yürürler, yalnız sandıkları, güçsüz ve korumasız zannettikleri Allah kullarının defterini dürmeyi hedeflerlerse, bilsinler ki mü’minlere karşı giriştikleri bu savaşta karşılarında önce Allah’ı bulacaklar ve helâk olmaktan kurtulamayacaklardır.

Şu anda kâfirler, yeryüzü Müslümanlarına ne kadar işkence yapmayı hedeflerlerse hedeflesinler, ne kadar da tüm plan ve programları Müslümanları top yekun yeryüzünden silmek olursa da olsun bilsinler ki tüm Hıristiyan ve Yahudiler, tüm yerli ve yabancı zalimler karşılarındaki bu savaşta karşılarında

ilk önce Allah Teâlâ'yı bulacaklardır. Yani bu savaşta ilk önce Allah Teâlâ kendi zâtıyla ve azametiyle vardır ve Müslümanları koruyacak, Müslümanlara yardım edecektir. Allah ve tüm kâfirlerin kökünü de kazıyacak ve işlerini bitirecektir. İşte bilsinler ki Allah Teâlâ'nın azabı ve ikabı çok şedittir, çok çetindir.

İşte Allah'la savaşa tutuşan fil ordusunun âkıbetini gördük. Yeryüzünde Allah'ı ve Allah'ın yasalarını reddeden, hâkimiyeti, rubû-biyeti kendilerinde gören, yeryüzünde tanrılık taslayan, Allah'ın arzında Allah'ın kullarının Allah'ın âyetleri istikâmetinde bir hayat sürmelerine izin vermeyen, Allah'ın arzında Allah'a hayat hakkı tanımayan, Allah'ın kullarını Allah'a ibadet ve itaatten koparıp kendi kanunlarına tapınmaya zorlayan ve bu yüzden de onları bir kaosa düşürmek için onlara Allah'ın âyetlerini duyurmamaya çalışan, Allah'ın âyetlerini silmeye, yıkmaya, yok etmeye çalışan ve böylece Allah kullarının Allah'a kulluk yollarını yok ederek kendilerine kul, köle edinmeye çalışan, Allah'la boy ölçüşmeye kalkışan Firavunlar, Nemrutlar, Ebrehe-ler, Ebu Cehiller hepsini, hepsini yakalayıverdi Rabbimiz.

Bazen bir rüzgarla, bazen bulutla, bazen bir ses, bir sayha, bir çığlıkla, bazen suyla, bazen bir sinekle, bazen bir denizle, bazen kuşlarıyla, bazen de birkaç tane melekle yakalayıverir Allah. Tarih bunun şahitleriyle doludur. Bunlar hepsi de sonunda mağlup oldular. Hepsi de ellerindeki güç ve kuvvetlerinin, imkân ve saltanatlarının, ordularının hiçbir işe yaramadığını gördüler. Kendilerini Allah'ın yakalamasından kurtaramadığını gördüler. Hiç birisi Allah'ın âyetlerini yalanlamalarının ve onlarla savaşa tutuşmalarının karşılığı olarak Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu azaptan kurtulamadılar. Bir bakın ki tarih bunun örnekleriyle doludur

Ama dikkat ederseniz burada âyet-i kerîmede ne Ebrehe'den ne de onun tuğyanına hizmet adına ordusuna katılan askerlerden söz edilmemektedir. Sadece Fil ashabı, fil ordusu denilmektedir. Bundan anlıyoruz ki bu sünnetullah sadece o günkü Ebrehe ve ona askerlik yapanlar hakkında değil, kıyâmete kadar Ebrehe rolünü oynayarak Allah'la, Allah'ın âyetiyle ve Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşan tüm Ebrehe taslakları için ve de onun küfrünü ikâme adına onlara askerlik yapanlar için geçerlidir. Bir de Ashabu'l Fîl denilerek hem Ebrehe hem de ona askerlik yapanlar hayvanların içine katılarak zikredilmiştir. Çünkü Allah'la savaşa tutuşan Ebrehe'ler de, onların askerleri de hayvanlardan daha aşağıdırlar. Çünkü ordunun önündeki Mahmut isimli filin ileri sürülmesine rağmen Kâbe'ye doğru gitmediği ve sanki bu tavrıyla hayvan olduğu halde: "Hayır! Hayır! Ben buradan öteye bir adım bile atmam! Çünkü Allah'a isyan konusunda, Allah'la savaşma konusunda hiç bir beşere itaat yoktur! İtaat ancak haktadır!" diyordu. Bir hayvan olduğu halde o böyle diyordu ama askerleri

böyle diyemi-yordu. Sonunda Rabbimiz bu hayvanları kurtarırken onlar kadar şuurları olmayan zalimlere, kâfirlere askerlik yapanların tümünü helâk etti.

Böylece o günkü dünyanın belki en süper ordusu, Mekke'ye kadar gelmiş, Kâbe'ye kadar yaklaşmış ve de üstelik karşılarında kendilerine karşı koyabilecek hiçbir gücün de bulunmadığı bir anda yok oluyor ve Allah galip geliyordu. Böylece Kâbe korunup kurtuluyordu, Kureyş korunup kurtuluyordu. Kâbe de, Kureyş de tüm dünyada saygınlık ve dokunulmazlık kazanıyordu. Ama Rabbimizin ifadelerinden anlıyoruz ki, Kureyş sebebiyle Kâbe değil, Kâbe hatırına Ku-reyş korunuyordu. Yani aslında Kureyş Ebrehe ve ordusundan daha iyi bir durumda değildi. Belki de o günün Kureyş'i, Ebrehe ve ordusundan daha kötü bir durumdaydı. Çünkü Ebrehe ve ordusu Hıris-tiyandı. Bozuk da olsa bir Allah inancı vardı, ama Mekkeli Kureyş müşrikti. Birisi Kâbe'yi yıkmaya geliyordu, ama ötekiler de Kâbe'yi putlarla doldurup onun fonksiyonunu değiştirerek Allah'a şirk koşma suçunu irtikap ediyorlardı. Bu ikincisi birincisinden daha büyük bir suçtu. Peki acaba neden Rabbimiz o Kâbe'sini puthaneye çevirerek kendisine şirk koşanlara değil de ona saldıranları helâk etti, diye bir soru hatırımıza geliyor.

Bunun birinci sebebi veya hikmeti, Kâbe'yi putlarla doldurmak hukukullaha karşı işlenmiş bir suç, Kâbe'yi yıkmaya teşebbüs ise hukuk-i ibad'a müteallik bir suçtu. Yani Kâbe'yi putlarla dolduranlar Allah'ın hukukunu çiğniyorlardı. Lâkin beriki Kâbe'yi yıkmaya azmedenlerse kul hakkını çiğniyorlardı. Kâbe'yi yıkarak oradaki insanların geçimlerini, hukuklarını ihlâl etmek istiyorlardı. Kendi hukukuna tecavüz edeni dilerse Rabbimiz affeder ama hukuk-ı ibad'a yani kul hakkına tecavüz eden değil kâfir, mü'min bile olsa affedilmemektedir. Öyle de-ğil mi? Bir kâfir kâfirliğinde kalsa mü'minlerin ya da insanların hukukunu ihlâl etmese, yani hiç kimseye zararı olmasa öldürülmemektedir. Veya namazı terk ederek hukukullaha tecavüz eden birisine ölüm cezası verilmezken, adam öldürerek insan hukukunu çiğneyen bir mü'-mine ölüm cezası verilmektedir.

Bir de Rabbimiz bu olaydan takriben kırk yıl sonra gelecek peygamberine göndereceği dinin böyle bir ortamda neşv ü nema bul-masını murat etmiştir. Sûrede zuhuru anlatılan bu olayın gerçekleşme şartlarından da anlaşılıyor ki, Mekkeli Kureyş'in öyle çok fazla gücü, kuvveti yoktu. Böyle bir ortamda, böyle bir toplumda İslâm'ın yayılması kolay olacaktı. Ama Ebrehe gibi güçlü birisinin hâkimiyeti altında bulunan bir Mekke'de İslâm'ın yayılması belki de bu kadar kolay olmayacaktı. Yeni gelen İslâm dini tıpkı daha önce Roma gibi güçlü bir devletin bünyesinde yayılma imkânı bulamayan Hz. Îsâ (a.s)'nın dâveti gibi zorlanabilirdi. Onun içindir ki Rabbimiz her iki taraf ta suçlu olduğu halde, güçlüleri helâk ederek güçsüzleri hayatta bıraktı. Ku-reyş hatırına Kâbe değil,

Kâbe ve o Kâbe'nin Rabbine kulluk yapmak üzere gelecek Muhammed ve ümmeti hatırına Allah bu korumayı gerçekleştiriyordu.

İşte şimdi bu olaydan kırk yıl sonra Allah, Resûlü Muhammed (a.s)'i Mekke'de elçi olarak seçmiş, insanların hayatına karışmak ve onlardan kendisine kulluk istemek üzere ona vahyini göndermiş ve bu kutlu elçi ve ona gönderilen kitap onların karşısında duruyordu. "Ey Mekkeliler! Ey Kureyş! Hatırlasanıza! Daha dün Rabbiniz sizi ezmeye gelmiş Fil ordusuna nasıl yaptı? Onların tüm planlarını boşa çıkarmadı mı? Üstelik de sizlerin dağlara kaçtığınız bir ortamda yaratıklarının en güçsüzü olan kuşlarla onları nasıl helâk etti? Hani sizler şerefli kimselerdiniz? Hani sizler bu Beytin bekçileriydiniz? Hani siz koruyacaktınız onu? Ebrehe'nin ordusu karşısında size hiç bir şey sağlayamayacaklarını bilerek putlarınızı terk edip bana dua ettiğinizi ne çabuk unuttunuz? Ebrehe karşısında korkudan tir tir titreyerek canlarınızı kurtarabilmek için dağlara kaçtığınızı ne çabuk unuttunuz?"

Sizler Rabbinizle, bu Beytin Rabbi ile ilginizi kesmiş, O'na bir kısım putları ortak etmiş, şirke düşmüş şu halinizle hizmetçiliğiyle övünüp durduğunuz, sayesinde saygınlık kazandığınız şu Kâbe'nin korunması konusunda kuşlardan daha değersiz olduğunuzu anlamıyor musunuz? O kuşlara söz geçiren, böylece sizi de, Beytini de böyle büyük bir tehlikeden ve açlıktan koruyan Rabbinize hâlâ kulluğa yönelmeyecek misiniz? Hâlâ O'nun elçisine düşmanlığı sürdürmeye devam mı edeceksiniz? Gözlerinizin önünde Ebrehe'nin ordusunu helâk eden bu Rabbin aynı şekilde kendisiyle ve kendi elçisiyle savaşa tutuşan sizi helâk edemeyeceğini mi zannediyorsunuz? Sizin onlardan ne farkınız var? Düşünmüyor musunuz? buyurarak Rabbimiz bu sûresiyle onları kendisine kulluğa ve elçisini kabule çağırıyordu.

Tabi bize de aynı şeyleri söylüyor Rabbimiz bu sûresiyle. Şimdi sizler ey Rabbinizin fil sûresiyle muhatap olan yirminci asrın insanları! Sizler görmediniz mi bu gerçeği? Anlamadınız mı Rabbinizin fil ordusuna yaptığını? Veya okumuyor musunuz kitabınızda Allah'ın kendisiyle savaşa tutuşan geçmiş toplumlara neler yaptığını? Görmü-yor musunuz öncekileri? Görmüyor musunuz harabeleri? Görmüyor musunuz mezarlıkları? Görmüyor musunuz Rablerine isyan ederek bir hayat yaşayanların sonlarını? Halbuki diyor Allah, biz onları sizi yerleştirmediğimiz biçimde yeryüzüne yerleştirmiş, onlara gökten bol bol yağmurlar yağdırmış, altlarından da ırmaklar akıtmıştık. Size vermediğimiz malı, mülkü, serveti, gücü, kuvveti onlara vermiştik. Onlara dünyada size vermediğimiz her türlü üstünlük sebepleri vermiştik.

Ama onlar Rablerine isyan ettiler, Rablerinin âyetlerini reddettiler, Rablerinin yasalarını reddettiler, günahlara daldılar. Rablerinin kendilerine gönderdiği hayat programından habersiz bir hayat yaşamaya başladılar.

Rablerinin elçilerine ve o elçilerin Rablerinden kendilerine getirdiği mesajlara ilgisiz yaşamaya başladılar. Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle mücâdeleye tutuştular, kitaba ve peygambere rağmen kendi kendilerine hayat programı yapmaya kalkıştılar da biz onları yakalayıverdik ve topunu helâk ediverdik. Kendilerine azabımız geldiği zaman da tüm bu imkânları, güçleri, kuvvetleri, boyları, pos-ları, medeniyetleri, ekonomik güçleri onlara hiçbir fayda sağlamadı. Onların topunu helâk ettik.

Öyleyse ey şu anda bu Kur'an'ın muhatapları! Örneklerini sun-duğumuz toplumların başlarına gelenlerin sizin de başınıza gelmesinden sakının! Sizin onlardan farklı hiçbir yanınız, hiçbir ruçhaniyetiniz yoktur. Allah katında sizin onlardan farklı, onlardan üstün hiçbir yanınız yoktur. Öyleyse bilesiniz ki Allah yasalarında kesinlikle değişme olmaz. Üstelik sizin şu anda yalanladığınız, değer vermediğiniz, ilgilenmediğiniz, sırt döndüğünüz peygamber onlara gönderilenlerden daha kerîmdir. Öyleyse dikkat edin, sizin şu andaki durumlarınız onlarınkinden daha kritiktir, daha tehlikelidir, diyor Rabbimiz.

Evet, bu sûre de bitti. Rabbim en güzel şekilde anlayıp iman eden, bu imanlarıyla hayatlarını düzenlemesi gayreti içine giren kullarından eylesin inşallah.

Sübhanekallahümme ve bihamdik. Eşhedü en la ilahe illa en-te. Estağfiruke ve etûbü ileyk.